

Sörj icke, min wän,
Gud lefwer ju än;
Har du någon plåga, så delar jag den.

14. Jag alltid dig älskat med trofastan sinne,
Gäst du varit falsk och otrogen mot mig;
Men detta jag alldeles slagit ur minne,
Då jag nu får se dig så olyckelig." —

"Ack! Låse, om blott
Du kände mitt brott,
Föraktas och afspys då blefwe min lott."

15. Men på andra stranden förbolde mig skadat
De fiskare, när jag den ogerning gjort:
De Lånsmän och Fjerdingsmän genast uppbadat
Som grepo mig. Låses gråt gjorde ej stort.

"I tjuflistan in,
Och lå hennes skinn," —
Skrek Lånsman — "för sådan stor illgerning sin."

16. Mitt brott jag bekant, och i morgon jag ledes
Till stupstock och bålet, som jag väl förtjent.
Jag flyr till min Gud och tror äfwenledes
Mot mig han är nådig; då han mig förlänt
Tröst utaf sitt ord,
Mig styrkt wid sitt bord:

Jag skiljes nu nöjd wid den sorgliga jord.

17. O flicka! Må detta exempel dig lära,
Att wisa din käraste huldhet och tro,
Att hålla hans redliga kärlek i ära,
Att högfärd och otro ej hos dig må bo.

Förtrösta på Gud,
Och lef i hans bud,
Så blir du på sistone himmelens brud.

Rostar i still. Banko; men då 24 ark på en gång
tagas, fås de hos Sv. P. Leffler för 24 still. Bko.

Upsala 1834,
Sv. P. Lefflers Boktryckeri,
Sjögatan i Fjerdingsmen.

Wisor och Berättelser

jemte andra Småstycken,
äldre och nyare.

Nummer 4.

En mycket uppbygglig och hjertrörande Wisa,

författad och afsjungen i fångellet, af Pigan Brita
Olsdotter, natten förrän hon utfördes till afrätts-
platsen bredvid Wafsmoldsa Gåstgifwaregård i Små-
land.

Statt stilla du slicka, och se dig wäl före,
Besinna hur farligt i werlden det är:
Det goda du tänke, du tale, du göre,
För allting du fly alla onda begär!
Besinna dig wäl,
Och akta din själ,
Ty snarligt tillstundar ett ewigt farwæl.

2. Jag hastigt uppwärte en oskyldig tårna,
Stor glädje för fader och moder jag war:
Guds ord jag mig lärde och hörde så gerna,
Min Frälserman alltid i hjertat jag bar.

Jag djefwulens list
Ej kände förwist,
Att menniskan draga från vår Herre Christ'.

3. En yngling mig älskade dmt och med ära,
Han had' mig trolofwat sitt hjerta och hand.
Han sade: "Om Gud will mig lyckan beståra,
Vi skola snart fästas med äktenstapsband."

Han pengar hoppart,
Dch tänkte att snart
Att oss föda hemman och ha det så rart.

4. Men wid samma tiden det hastigt sig hände,
Då wi så oskyldige lefde i ro,
En främmande herre helt ståtligt anlände,
Dch satte sig ned i vårt grannskap att bo.
Förnamer han war,
Dch stjerna han bar,
Dch for genom byn i karret alla dar.

5. En dag förbifor han förälbrarnes stuga,
En mångd utaf ungdom församlad der war.
Wi flickor wi nego och gofarne buga,
Han helsade vänligt på oss och en hwar;
Men mest uppå mig
Så dmt innerlig
Han såg och mig winka i wagnen till sig.

6. I wagnen han tog mig och käriligen smekte,
Mig sade mång' söta och vänliga ord.
Min hög uppå högfärd och stolthet strart lekte:
Ej sådan en heder i byn varit spord.
Med afundsam blick
De sågo mitt skick;
Men wårst Stor-Pårs flickor i magen det gick.

7. Min Lasse och stod der helt tyst och förlågen,
Med stirrande ögon han följde min färd.
Jag såg mig om, då jag ett stycke på vägen
War kommen; men redan af satan insnårad,
Jag snart hade glömt
Den alltid så dmt
Mig älskar och trofastan kärlek berömt.

8. "Lägg nu bort din flaga och tröttande spade,
Ditt arbete skänker båd' händer och hy,
Du grannt skall upplådas," så grefwen mig sade.
"En flicka som du skall ej ses i din by.

Men nu mer ej swång
Med oborstad dräng,
Nej, hwila på swandua i min gyllne sång."

9. Hur ljust att älskas af så skön en Herre!
På Lasse jag fastade sällan en blick.
Jag höll mig för god, men också snart blef det värre,
Ty hastigt min präktiga lycka förgick.
Den glädjen så skön
Gick owäntad lön:
Ett barn under hjertat blef otrohets rön.

10. En dag Grefwen sade: "nu skall jag bortresa,
Den tjocka bondtösen kan nu få gå hem."
Han reste, jag lemnades der med lång näsa,
All smärta jag darrade i hwarje lem.
I tårar jag sam;
Med ånger och skam
Jag byvägen gick genom skogen mig fram.

11. All, huru jag blygdes att åter uppsöka
Min far och min mor och min Lasse så kär;
Dess närmre jag kom, mina qual sig fördla;
Jag föll uti skogen af mattighet ner.
I wanmakt jag låg,
Men då jag uppsåg,
En nyfödder gose wid sidan min låg.

12. Fortwiflan och satan mig ingåfwo fraster,
Jag strart gick till floden att dränka mitt barn.
Oskyldiga fräket i watten jag kastar,
Så gör den som fallit i djefwulens garn.
Det ögat uppslog
Mot himlen och log,
Dch böljan det ner uti hafsdjupet drog.

13. Jag sprang uti strömmen, mig hielt tänkte dränka,
Då någon bakom mig i armarne tog;
Dch se det war Lasse. "På hwad kan du tänka,"
Sag' han, "kan jag lefwa om Brita min dog?